

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΝΑΓΚΗ ΤΑΧΕΙΑΣ ΒΟΗΘΕΙΑΣ

Όσον μεγάλη και ανυπολόγιστος υπήρξεν η καταστροφή, η έπελευσασα εκ της πρόχειρσινς θεωρηνίσας, τόσον μεγάλη και ταχεύα πρέπει να είνε και η βοήθεια, ήτις θα δοθή εις τὰ θύματα τής θλιβερας ταύτης καταστροφής.

Νεκροί αριθμούμενοι κατά δεκάδας, συνοικίαι δλοκλήροι μεταβαλλόμεναι εις έρειπια, πολυμελείς οικογένειαι εύρισκόμεναι τάρον εντός μανιώδους ρεύματος, είνε από τας στυγνάς εκείνας τραγωδίας, αιτινες πρώτην φοράν λαμβάνουσι χώραν εν Αθήναις και Πειραιεί, η δε λαίκη συγκίνησις και η εκ ταύτης βοήθεια προς τούς επίζώντας δυστυχείς, πρέπει να είνε ανάλογος προς την καταστροφήν.

Τὰ πάντα εφαινοται καινούργη, νέα, αντίθετα ελος προς την χλός εν μόνον αυτών καταστάτων.

Οι άνθρωποι υπό τας ζωήρας εν τής καταιγίδος εντυπώσεαι εξυπνησαντες διεπυνόαντο αλληλήλους περι των λεπτομερειών τής θεωρηνίσας και άθροισ συνέρρασην προς τὰ μέρη τής καταστροφής.

Και η ύψις των τόπων τούς οποίους νικηρόρον παρήλασε τὸ φοβερόν στοιχείον ήτο θλιβερά και μεγαλοπρεπής εν τή αλλοιώσει τήν όποιαν είχον ύπόψη.

Η κοίτη του Ίλισου και η κοίτη του Κηφισου αποφέρουσαι τὰ ίχνη έρμητικού ρεύματος εφαινοται ως δύο μεγάλοι τάφοι τας οπούς ηνούσε πελώριον άφροτρον. Εις τας έκκατέρωθεν αυτών όθλους νωπή τὰ χωμάτια, ύγρά τὰ ήρεπικόμενα χλομαλόσπιτα, προεξέχουσαι αι ρίτσι των δένδρων τας οπούς απειγώνωσας, κεχωρήνει κορμοί δένδρων εντός τής κοίτης και εις μέγας τοιστός κορυμς πλατύου έσθνηυόμενος παρα τὰ ανατολικά θεμέλια τής γεφυρας του Σταδίου ώσει ύποδαταών την γεφυραν, αποτελούν την γενικήν άσφιν των δύο ποταμών, τούς οποίους χλός έλλυον ύπόυπόδολον διέρρασην, ένθι οι παρὰ τας κοίτας κήποι, και ιδίως οι του Κηφισου έσφρον έπ' αυτών άκόμη τὰ λιμνάζοντα ύδατα τής πλημύρας.

Και περιέβαλον την πόλιν οι δύο ποταμοί προσδεχόμενοι όλα τὰ εκ τής πόλεως ρεύματα, όλους τούς όρημτικούς χερμάρρους οι όποιοί έσχηματίσθησαν αδιάβατοι εις πάσας τας όδοús τής πόλεως και ιδία τας καταωραίες, εισερχόμενοι εις τὰ ύπόγεια, εις τας άλλας, εις τὰ ύδατα και όπου εύρισκον έλευθεράν είσοδον κατά την όρημητικήν φοράν αυτών.

Δέν είχον ίδει ποτέ και οι επί τρείς άκόμη γενεάς ζώντας Αθηναίοι τοιούτον κατακλυσιμόν. Δέν είχον ίδει τας όδοús μεταβαλλόμεναι εις χερμάρρους και τας πλατείας εις λίμνας. Δέν είδον ποτέ σκοτεινούς τόσων την άτμοσφαιραν ύπό του ύετου, ώσται αι σταγόνες αυτού πίπτουσαι συνεχεις ν' αποτελούν ύγρόν πέπλον πρό των όφθαλμών και να μη δύναται τις να βλέπει τὰ άνωτιμεμια ούτε εις πέντε βημάτων άπόστασην.

Χλός άτελώνς κατεμετρήθη τὸ μέγιστος τής καταστροφής. Ψήμωρον εφαινομένην λεπτομερως των ζημιών αι όποία προσεγγέροντο εις οικίας και έπιπλα και άργυρούς και ανθρώπους, οά έννοήθη ότι η καταστροφή υπήρξε τεραστία.

Τας λεπτομερείας τής καταστροφής βλέπουσιν οι άναγιόμεναι ήμων εν πάση άκριβεύα έντεθειμέναις κατωτέρω.

Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Η ΟΥΣΙΕ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

Ήνευθησαν οι καταρρακται του ούρανου και ρχγαόος ύετός μετά χαλάζης κατέπεσον επάπειλόν να καταπινή την χώραν του Κέκροπος.

Χλός την πρωίαν έτε εν τώ αιθριάσαντι ούρανώ έσελάχιζεν ο άσττικός ήλιος πλήρης θάλλπους η πέλως έίχεν αλλοίαν τής συνήθους ύψιν. Ήνομήε τις ότι έξηλθεν από κήποιον ύγρόν νεφέλωμα ακισρά και άγγίχουσα ενι ύπό τας άκτίνας του ήλιου ως νεόπλατος μάξα από την χείρα του θεμουργου.

Τὰ πάντα εφαινοται καινούργη, νέα, αντίθετα ελος προς την χλός εν μόνον αυτών καταστάτων.

Οι άνθρωποι υπό τας ζωήρας εν τής καταιγίδος εντυπώσεαι εξυπνησαντες διεπυνόαντο αλληλήλους περι των λεπτομερειών τής θεωρηνίσας και άθροισ συνέρρασην προς τὰ μέρη τής καταστροφής.

Και η ύψις των τόπων τούς οποίους νικηρόρον παρήλασε τὸ φοβερόν στοιχείον ήτο θλιβερά και μεγαλοπρεπής εν τή αλλοιώσει τήν όποιαν είχον ύπόψη.

Η κοίτη του Ίλισου και η κοίτη του Κηφισου αποφέρουσαι τὰ ίχνη έρμητικού ρεύματος εφαινοται ως δύο μεγάλοι τάφοι τας οπούς ηνούσε πελώριον άφροτρον. Εις τας έκκατέρωθεν αυτών όθλους νωπή τὰ χωμάτια, ύγρά τὰ ήρεπικόμενα χλομαλόσπιτα, προεξέχουσαι αι ρίτσι των δένδρων τας οπούς απειγώνωσας, κεχωρήνει κορμοί δένδρων εντός τής κοίτης και εις μέγας τοιστός κορυμς πλατύου έσθνηυόμενος παρα τὰ ανατολικά θεμέλια τής γεφυρας του Σταδίου ώσει ύποδαταών την γεφυραν, αποτελούν την γενικήν άσφιν των δύο ποταμών, τούς οποίους χλός έλλυον ύπόυπόδολον διέρρασην, ένθι οι παρὰ τας κοίτας κήποι, και ιδίως οι του Κηφισου έσφρον έπ' αυτών άκόμη τὰ λιμνάζοντα ύδατα τής πλημύρας.

Και περιέβαλον την πόλιν οι δύο ποταμοί προσδεχόμενοι όλα τὰ εκ τής πόλεως ρεύματα, όλους τούς όρημτικούς χερμάρρους οι όποιοί έσχηματίσθησαν αδιάβατοι εις πάσας τας όδοús τής πόλεως και ιδία τας καταωραίες, εισερχόμενοι εις τὰ ύπόγεια, εις τας άλλας, εις τὰ ύδατα και όπου εύρισκον έλευθεράν είσοδον κατά την όρημητικήν φοράν αυτών.

Δέν είχον ίδει ποτέ και οι επί τρείς άκόμη γενεάς ζώντας Αθηναίοι τοιούτον κατακλυσιμόν. Δέν είχον ίδει τας όδοús μεταβαλλόμεναι εις χερμάρρους και τας πλατείας εις λίμνας. Δέν είδον ποτέ σκοτεινούς τόσων την άτμοσφαιραν ύπό του ύετου, ώσται αι σταγόνες αυτού πίπτουσαι συνεχεις ν' αποτελούν ύγρόν πέπλον πρό των όφθαλμών και να μη δύναται τις να βλέπει τὰ άνωτιμεμια ούτε εις πέντε βημάτων άπόστασην.

Χλός άτελώνς κατεμετρήθη τὸ μέγιστος τής καταστροφής. Ψήμωρον εφαινομένην λεπτομερως των ζημιών αι όποία προσεγγέροντο εις οικίας και έπιπλα και άργυρούς και ανθρώπους, οά έννοήθη ότι η καταστροφή υπήρξε τεραστία.

Τας λεπτομερείας τής καταστροφής βλέπουσιν οι άναγιόμεναι ήμων εν πάση άκριβεύα έντεθειμέναις κατωτέρω.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΒΑΤΡΑΧΟΝΗΣΙ

Ός συμβαίνει πάντοτε εν Αθήναις, την καταιγίδα διεδήλη έμέσως αιθρία. Ήδη από τής 9 τής προχειρσινς νυκτός, ο ουρανός έκκαθαρίσθη, τὰ άστρα άνεφάγησαν και περι τὸ μεσονύκτιον η σελήνη ανατείλασα έφώτισε τὰ ίχνη τής καταστροφής. Τήν πρωίαν δε εξημέρωσεν ήμέρα αιθρία και εύήλιος, οι δε κάτοικοι τής πρωτεύουσής έτρέσαν άθροσί εις τὰ μέρη των καταστροφών, ίδίως εις τὸ Βατραχονήσι. Διηνεχής παλίσθια άπετελείτο εις τας λεωφόρους Φιλελλήνων, Αμαλιάς και Ήρώδου άνωθέντων μεταδινόντων η επιστρέπόντων. Και όλοι δέν ήδύναντο να πιστεύουν τοιούτους αιφνιδιας καταστροφάς, έμώας των όποιων δέν εγνώρισαν ποτε αι Αθηναί, έφ

Τὸ πλθως

Και ειχε τι τὸ πανηγυρικόν η κήνησι αυτη του πλθθως εν τὸν πρασινον του Ίλισου οθθῶν και υπό τὸν φαεινὸν ήλιον. Και μόνον η θέα των έρειπιῶν και του εδαφους η άναστατῶσις του ενθουμήζει ότι οι άνθρωποι έκείνοι δέν έορτάζουν τὰ Παναθηναία, ούτε απολαμβάνουν την κλασικήν λιανίδα.

Αιτι εγένεη η καταστροφή

Εις την έρώτησιν μας ταύτην ήμωσασμεν ποικιλιας εξηγήσεις, άλλ' οι περισσότεροι συμφωνοῦν επί του εξής : "Οτι επάνω εις τούς στρατώνας έγενε μια έπιχρηματώσις δια να σχηματισθη πλατεία και ότι τούτου έννεκα έστένευσε τὸ ρείθρον του ποταμού και έρράχη υπό των χωμάτων. Δια τούτο τὰ ύδατα έλιμνάζαν κατ' αρχάς έξαπλωθέντα εις περα εις τὸ Τουζί όταν δε κατώρθησαν να διασπάσων τὸν φραγμόν κατήλθον δια μιὰς προς τὸ Βατραχονήσι και έπήλθον αιφνιδιας η πλημύρα.

Καλέ τι έίλεται και τὰ γυρεύεις ; μᾶς εἶπεν εις Βατραχονήσῳ, ο όποιος δέν εφαινοται έντελής νήμων. Η καταστροφή έγενε διότι ήλθαν πολλά νερά. Τέτοια βροχή δέν έγενε μᾶτε εν τὸν καιρὸ του Χασεή.

Αυτά δέν οἶκ συνεδάνων ην ήτη ενήμωρον τὸ Άστροσκοπεῖον, ειπε νεός τις, διαδίκτωρ των ρυθικών επιστηθῶν έξαπατισ.

Εἶσαι καλά, χριστιανέ μου ; άπηντησεν ιθαγενής τις του Βατραχονήσιου. Εμείς εἴμεθα εδῶ δίπλα και δέν επήραμε χυμπίρι κι από τὸ Άστροσκοπεῖο θα δοῦνε να μᾶς ειδοποιήσουν ;

Καλέ τί τὰ θέλετε ; έλεγεν άλλος. Όσοι έκτιζαν μέσα εν τὸ ποτάμι έσπευσε να τὸ ξερόν, ότι μια μέρα θα τούς πάρη τὸ ποτάμι. Η πλεονεξία αυτὰ φέρνει.

Πάρα πολὺ τὸν επερρηγόρησαμε τὸν Ίλισόν κ' έθόμωσεν επί τέλους, έλεγεν άλλος μετῶν.

Οι απλοϊκότεροι ήμως και αι γυναίκες του Βατραχονήσιου ήσαν τής γνώμης, ότι η καταστροφή ήτο θεία όργη. Και εύθύρριζαν ότι όλα εγεναν δια να τιμωρηθη ο Πούλος, ο φιλάργυρος, ο αίμοδόρος, ο όποιος έκανε τὸν τοκογλύπον και εσταύρωσε τους νοικατόρους του ήμας τὰ νοίκια.

Και ήμας ο Πούλος έσώθη, ενθ οι άθῶοι επνήγησαν !

Εἶδῶν τής καταστροφής

Η πρώτη προς τούς στρατώνας καταστροφήσιν οικία είνε η του μαρκαίου Δ. Κωστοπούλου, πατρὸς τεσσάρων τέκνων. Η οικία του κατέπεσεν εν θεμελίων καταπλακῶσασα οσα έπιπλα δέν παρεῦρε τὸ ρεύμα. Όταν εφάλασαμεν, εύρωμεν σκαπανεις άνασκάπτοντας τὰ έρειπια, εν μέσω πυκνοῦ κώλου περιέρχων. Σπῆρματα και μαζήλτρια, έξαχθέντα εκ των έρειπιῶν, κατέκειντο εις διεδρόρα και λαμπομόντα. Εἶθωρον δε τὸν ιδιοκτητήν άποκομίζοντα σαγάκι και τραπέζομαχαρα εύρεθέντα εις τας άνασκαπιάς.

Καλὸν θὰ είνε να εύρεθῶν όλα τὰ καταπλακῶσέντα άνωτιμεμια, μου ειπε κάποιος, διότι αν άνακαλυφθῶν βραβύτερον ήμωσάρον να παραδούρον εις πολλὰς πλαγῶν τούς άρχιολόγους μας. Αν άνακαλυφθη π.χ. μετά εν έτος η σκαπάνη του Κωστοπούλου, ήμωσάρι να ένληρθη ως ο πέλενκος του Οθσείωσ.

Ο Κωστοπούλος θεωρεί πιθανόν τὸν πνιγμόν είνεόν, όστις, καλ' ε διαδῶθη, έπεσε εις τὸν ποταμὸν νύκτα.

Και μια άμαξα, μᾶς ειπε παρ' άλλων να πέση εις τὸν ποταμόν, διότι ο άμαξᾶς δέν ήξευρεν ότι δέν ειχε χαλάσει η γέφυρα.

Η παρακειμένη οικία Γ. Κουρμπέλλα είνε και αυτη έτοιμώροπος. Μια γωνία της υπονομιυθεισασ υπό των ύδάτων, υποστῆρξεται υπό δοκῶν. Τὰ παράθυρα χαίνουν Τὸ γήπεδον πλήρως υλώος, η αλλη πληρως κώσμου, όλων έρωσώντων την εν τῷ μέτω ίσταμένην οικοδόσπιον, ήτις ύποκαρπεί και διηγεεται ότι ειχε χάσει τὰ δύο της κοριστάκια, δὸ οποια εύρεθησαν υπό γεισόγῶν εντός των ύδάτων διεδρόρα. Επὶ γοιόνων στεγνώνων τὰ βραχύντα ενδύματα οσα δέν παρεῦρε τὸ ρεύμα.

Δις συναντῶ τὸν κ. Λαμπάκη επισκεπτόμενον τὰς οικίας των παθόντων μεθ' ένός παπα, και δις με πασε εις τὸν πάδα, άλλὰ τὸν συγχωρῶ διότι φορεῖ γυαλιά και ήτοι τεταραχμένος από την καταστροφήν.

Πρώματα ζῶων

Εις την κοίτην του ποταμού φαίνονται κάμποσα πρώματα όρνιθῶν, κινῶν, κουνελιῶν και μιᾶς αἰγῆς. Μια δε γραῖα άναγρωσαστα την κόταν της, τής έκαιεν δλοκλήρον μερλόγι. Και τὸ περιέρχον είνε ότι και αυτης τής κότας την άπόλειαν απέδειθεν εις τας θμαρτίας του γηγραιού σταυρωτου Πούλου.

Ο Ίλισός

Πῶμα και αυτὸς ο Ίλισός χλός. Δέν ειχε δέκα δικάδες νερόν. Ός ρωμήας και αυτὸς άψήκορος, έξεθύμωσε δια μιᾶς και εφαινετο ως παιδίον έπιληθόμενον δια τας καταστροφῆς τας οπούς έκαιεν εν τή παραρρῶ του. Αλλά τὸ βέβαιον είνε ότι παρὰ πολὺ τὸν είχαμεν έξευτελείσει με τὰ σκάμματα μας.

Εις την κοίτην του πλθθως άνδρῶν και γυναικῶν έπορεύετο επάνω κάτω, ως εν λεωφόρω, με βήμα βραδύ, χαλῶσον, σταματών και συσσωρευόμενον επί τὰ έρειπια. Αλλοι επί τής δεξιᾶς όθλης παρατήρουν τὰ συντετριμμένα και ξεριψόμενα λαϊμονόδενδρα των κήπων.

Δεξιά όθλη

Όλα σγεδῶν τὰ προς τὸν ποταμὸν διαμερίσματα των οικίων της όθλης ταύτης άπεκλήρωσαν και παρεσύρθησαν υπό τὸ ρεύματος. Η οικία Γ. Κολκοσιτῶν είνε σωρὸς άμορφος σανίδων και πετῶν, εν μέσω του όποιου διατηρείται έρθιον μέρος τώχου και

κρεβάτι κ' έκτυπῶσε τὸ κεφάλι μου εν τὰ ταύταν.

Αλλ' άλλοι προτέρραζαν έξωθεν, έτρέψαν την στεγήν και τούς άνέεσαν.

Μεθῶγαλαν τὰ μισά μου μαλιά να με τραβῶν, μᾶς έλεγεν η Γεωργία. Αλλ' έγῶ δέν ήθελα ναβῶ αν δέν εσώζοντο και τὰ δύο μου άδερφάκια.

Δύο παιδία

Τρόντι τὰ δύο παιδία, ο Λεωνidas 2 1)2 έτών κοιμώμενος εις την κούνιαν και ο Ίακῶβος 6 έτών, εύρισκοντο εις τὸ χαμηλὸ διαμάτιον. Αλλ' εις νεός τολμηρὸς, ο Δ. Καρατζᾶς, έργατής εις τὸν βασιλικὸν κήπον, δεθείς με σγονίον, τὸ όποῖον έκράτων άλλοι άπ' έξω, έπρήσθη εις τὸ εν τή αυλή νερόν και κατώρθησε να εισέσθη εις τὸ διαμάτιον.

Εἶθῶ εἴμαι, σῶστέ με ! εφώναζεν ο Ίακῶβος, όστις είχεν άναβήξει εν παραθύρον.

Ο Καρατζᾶς τὸν εσώκωσε και ήρέωνσε δια τὸ άλλο παιδίον, άλλ' οὔτε αυτο, οὔτε την κούνιαν εύρε. Αρσῶ δε εξήγαγε τὸν Ίακῶβον, ήρέωνσε και εις την αυλήν, άλλ' ο διετης Λεωνidas είχεν ήδη παρασυρθη.

Όλοι οι εν τή οίκία Ναούμ οικοινύσε δέν διετύωσαν τίποτε εκ των σκευῶν των, άλλ' η μάλλον άξιολόγητος είνε η Γεωργία Σακρδίου, ήτις έχασε την μηχανήν δι' ής ειργάζετο και όλα τὰ ενδύματα τὰ οποια παρεσκευαζε κατά παραγγελία, των πελατιδων της.

Οίκία Πούλου

Περί τὰ έρειπια της οικίας Πούλου εγένετο η μεγαλειότερα συγκέντρωσις, διότι ενταῦθα εγεναν ή και τὰ περισσότερα θύ-

ΕΙΚΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

μιαν πόρταν του δευτέρου πατώματος, μεταρριαν με τὸ θυροφυλλάδιον της.

Παραπλεύρωσ μια μάδρα παρασυρθείσασ άρινη άνοικτην την αυλήν, όπου νεαρά και εύειδής γερμανίς μας δηηγεεται πῶς άντελήρθη την καταστροφήν. Έκει έμφολλεται γέρων τις με τουργικὸν φέσι και με ύποκάμισον εν είδει φουστανέλλας, ο Ν. Καλαβρυτινός, άπίτης, όστις άπεκλιέσθη εις την οικίαν Ναούμ.

Να τὸν έδλεπτε αυτὸν, μᾶς λέγει η γερμανίς με νευριχὸν αναρριψασιν, όταν τὸν άνέεσαν από τὰ Κεραμίδια με τὰ τρυγιά !

Παραπλεύρωσ η οικία Στάμου Άδαμοπούλου καταστῆρη εν θεμελίων. Επὶ του διατηρηθέντος τώχου μένει άκόμη ντουλάπι χαίτων, ύπευδυμένοι με χαρτιά, και δίπλα εις μιαν όπήν φαίνεται ποτικασαγίς. Πολύ και γυναίκες ίστανται επί τής όφρυς της άποκοπέλης όθλης και μεταξύ αυτων δύο κόραι αιτινες κατῶνον εις την οικίαν Στάμου.

Να, έτσι δια μιᾶς έπεσε και μόλις έπροράσασμεν να φύγωμεν. Δέν εγλυτώσασμεν τίποτε.

Αἵ κατοικίαι των θυματων

Εν τής γεφυρας μόλις σφζονται ήχνη κρηπίδος. Παρὰ τὸ άριστόρον αυτης κρηπίδωμα είνε η οικία Ναούμ, όπου κατά την ώραν τής καταστροφής εύρέθησαν περι τὰ ένδεκα άπομα, εν ός η οικογένεια Σακρδίου. Αμα τὸ ύδωρ κατέλαβε τὰ χαμηλότερα διαμερίσματα, έτρέσαν εις εν των ύψηλοτέρων διαμάτιων. Αλλ' επειδή η γεφυρα είχεν έμφολληθη, τὰ ύδατα έξογκωθέντα κατέλαβον και τὸ ύψηλὸν διαμάτιον, ούτινος τὰ έπιπλα ήρχισαν να κολυμβῶσι.

Ανεθήρα εις τὸ κρεβάτι, μᾶς ειπε, μια πολὺ συμπαθής μοδίστα, η Γεωργία Σακρδίου, αλλά τὸ νερὸ άνεσῆκωσε τὸ

ματα. Και ενταῦθα σκάπτου σκαπανεις, εις τὰ άμορφα έρειπια, παρὰ τὰ οποια διατηρείται άκόμη μόνον εν διαμάτιον ήμερτωπέμενον.

Ο γέρω Πούλος

Ο γέρω Πούλος παρασυρθείς υπό του ποταμού, έκρατήθη από μιαν κάσαν θύρας. Ένθῶ δε ήγωνία, έπλησίασεν εις την όθλην η πενηντοόκτεις Μαρινῶ Στάθη και ειλκυσε την κάσαν, ενθ άνήτη τις προσδραμῶν την έκρατι από την αυλήν χείραν. Και οὔτε ο Πούλος εσώθη.

Οὔτος είνε κοντόχρονος γέρον έννομοτάχης, έχων περιουσίαν τινά και άπολλέσας, ως λέγει, κομποδεμα με 1500 δρ. Πολλούς ήμωσασμεν έκπρατομένους θυομενῶσ κατ' αυτὸ :

Εἶνε άμωδός, σταυρωτής. Αμα βγήκε, δέν άρώτησε για τή γυναίκα του, αλλά για τὸ κομποδεμα.

Η Μπαγιατζίνα

Εκ των άλλων πνιγντων, εφαν ή μόνη η Μπαγιατζίνα μια στιγμην εντός του πεταμού, άνασπώνσασα : Παναγια μου, σῶσε με !

Πιάσε τὸν πλατάνον ! τής εφώναζαν. Και κατώρθησε μεν να κρατηθη, άλλὰ τὸ δένδρον έξερακώθη, και επνήγη.

Ο πατηρ τής πνιγείσης οικογενείας

Είδαμε τὸν Ζαχαρίαν Τουλῆν, τὸν σύζυγον τής πνιγείσης λεγοῦσ, μετά των τέκνων τής Μόσκας Τουλῆ. Εἶνε νεός άνθρωπος, έργατής εις τὸν Β. κήπον, όπου εύρίσκειτο κατά την ώραν τής συμφορας. Η σωτηρῆ ή απέλεισά του δέν περιγράφεται.

Έχθές, μᾶς ειπε, είχον γυναίκα, παιδία, σπῆτι' άπόψε δέν έχω τίποτε' εἴμαι πάντῆρωμος.

Και τί γραῖα, τί καλή ποῦ ήταν η κακομοίρα η Σαντορινία, η γυναίκα του